

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ing. Viery Horčicové a soudců Mgr. Kamila Tojnera a Mgr. Jiřího Lifky v právní věci žalobce: **K. C.**, zast. obecným zmocněncem Bc. M. G., proti žalovanému: **Magistrát hlavního města Prahy**, sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. MHMP 58897/2014,

t a k t o :

- I. Žaloba **s e z a m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Úřadu městské části Praha 4 (dále jen „správní orgán I. stupně“), kterým byla podle § 129 odst. 3 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (dále jen „stavební zákon“) zamítnuta žádost o dodatečné povolení stavby označené jako zahradní restaurace na pozemku parc. č. ..., k. ú. K.

Dle žalobce správní orgány vycházely z nesprávně zjištěného skutkového stavu, neboť nevzaly v úvahu změnu charakteru dotčeného území od roku 1987, k níž došlo zejména v důsledku úprav Kunratického potoka. Při těchto úpravách byly změněny odtokové poměry a byla zrušena údolní niva, na kterou správní orgány odkazují. Není zde již ani funkční regionální biokoridor, na jehož ochraně žalovaný založil své rozhodnutí.

Žalobce vycházel z toho, že dle územního plánu hlavního města Prahy bylo možné na dotčeném území umístit zahradní restauraci, byť pouze výjimečně. Vzhledem k tomu,

že je stavba umístěna v zástavbě rodinných domů a obchodních prostor, nelze hovořit o významném zásahu do estetické či přírodní hodnoty daného území. S tímto závěrem se ztotožnilo též zastupitelstvo Městské části Praha – K., které doporučilo změnu územního plánu tak, aby byl sousední pozemek zařazen do území určeného pro výstavbu. Souhlasné stanovisko s předmětnou stavbou vydala Městská část Praha – K., a dále orgán státní správy lesů i orgán ochrany životního prostředí. Nadto žalobce předkládá odborný posudek vodohospodářských poměrů na pozemku, z něhož vyplývá, že stavba není škodlivá. Z posudku též vyplývá, že stavba není umístěná v záplavovém území, jak se v napadeném rozhodnutí tvrdí.

Žalobce poukazuje na skutečnost, že v důsledku dřívější zástavby již původní koryto Kunratického potoka, na něž byl navázán chráněný ekosystém, neexistuje. Pokud správní orgány umožnily výstavbu na sousedních pozemcích, ale nikoliv na pozemku žalobce, porušily zásadu rovnosti.

Dle žalobce trpí napadené rozhodnutí vadou, neboť v rámci odvolacího řízení byla vydána tři potvrzující závazná stanoviska. Podle názoru žalobce nemohly být přezkoumávány jen části souhrnných stanovisek vydaných v prvostupňovém řízení, a tedy tato stanoviska byla nadřízenými orgány potvrzena v celém rozsahu. Otázkou, v jakém rozsahu byla souhrnná stanoviska potvrzena, se však napadené rozhodnutí vůbec nezabývá.

Dále žalobce namítá, že stavbou nemůže být narušen krajinný ráz. Jedná se o neurčitý pojem, který může být vnímat různě; žalobce má za to, že nebyly dostatečně zhodnoceny objektivní faktory prostorového uspořádání krajiny.

Vadu napadeného rozhodnutí představuje i skutečnost, že bylo rozhodnuto ve stejný den, kdy Magistrát hlavního města Prahy jako vodoprávní úřad vydal sdělení k přezkumu závazného stanoviska vydaného v odvolacím řízení. Žalovaný tedy rozhodl, aniž by věděl, jaký bude výsledek přezkumu.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby. Odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a poukázal na skutečnost, že respektoval zamítavá závazná stanoviska orgánu ochrany přírody a vodoprávního úřadu, jež byla potvrzena jejich nadřízenými orgány. V návaznosti na zamítavá závazná stanoviska musela být žádost o dodatečné povolení stavby podle § 51 odst. 3 správního řádu zamítnuta. K odbornému posudku, jenž žalobce předložil, žalovaný uvedl, že se nejedná o použitelný důkaz, neboť není součástí správního spisu. Námitku nerovného přístupu k žalobci a vlastníkům dalších okolních pozemků žalovaný považuje za obecnou, a tedy na ni nemůže konkrétně reagovat. Nedůvodné jsou též žalobní námitky týkající se přezkumu souhrnných stanovisek dotčených orgánů, neboť je běžné, že jednotlivé části těchto stanovisek se přezkoumávají odděleně. Žalovaný nerozumí, v jaké souvislosti žalobce namítá, že stavbou není narušen krajinný ráz. Konečně žalovaný uvedl, že ve věci rozhodl až poté, kdy se seznámil s výsledky přezkumných řízení týkajících se negativních závazných stanovisek, a tedy není pravdou, že by rozhodl bez znalosti těchto podkladů, jak tvrdí žalobce.

V replice k vyjádření žalovaného žalobce obsáhle rozvedl své tvrzení, že podklady Územního systému ekologické stability krajiny (dále jen „ÚSES“) jsou na dotčeném území

zcela neaktuální. Nepostačuje, pokud se vychází z územně analytických podkladů, které se neaktualizují dostatečně často. V dotčeném území došlo v posledních dvou dekadách k naprosté změně prostředí, a to v důsledku stavební činnosti Hlavního města Prahy. Žalobce připomíná, že pozemek parc. č. ..., na němž stojí sporná stavba, byl v minulosti územním rozhodnutím oddělen z pozemku parc. č. ... právě za účelem budoucí stavby.

Dne 18. 10. 2017 se ve věci konalo ústní jednání. Žalobce během přednesu žaloby uvedl, že stavba je „*zacomponována přímo v územním plánu*“. Dále poukázal na skutečnost, že byl vydán souhlas k odnětí pozemku ze zemědělského půdního fondu, zatímco orgán ochrany přírody k dodatečnému povolení stavby zaujal negativní stanovisko. Dle názoru žalobce by všechny dotčené orgány měly jednat ve vzájemném souladu. Žalobce rekapituloval žalobní tvrzení, dle něž již v oblasti došlo k zástavbě, a to včetně mostu postaveného přes potok; taktéž poukázal na to, že se v území již nenachází aktivní záplavová zóna, což dokládá předloženým odborným posudkem. Žalovaný na ústním jednání setrval na tvrzeních uvedených ve vyjádření k žaloba; zdůraznil, že každý z dotčených orgánů má jinou věcnou působnost, a proto stanovisko žádného z nich nemůže být závislé na ostatních stanoviscích.

Soud při jednání provedl jako důkaz proveden odborný posudek vodohospodářským poměrů na pozemku parc. č. ..., k. ú. K., vypracovaný Ing. J. J., autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby dne 28. 3. 2014. Z tohoto posudku vyplývá, že pozemek může být zatápen při povodních většího rozsahu, ale z důvodu výstavby v okolí již neslouží jako aktivní zóna rozlivu Kunratického potoka.

Soud si vyžádal nejen správní spis žalovaného, ale též spisy druhostupňových dotčených orgánů, a to orgánu ochrany přírody (Ministerstvo životního prostředí) a vodoprávního úřadu (Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí). Z těchto správních spisů byly zjištěny následující, pro rozhodnutí ve věci podstatné skutečnosti.

Žalobce dne 29. 10. 2009 požádal o dodatečné povolení stavby na pozemku parc. č. ..., k. ú. K., kterou označil jako zahradní restauraci.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor ochrany prostředí (zde orgán ochrany přírody) vydal dne 29. 6. 2010 souhrnný akt, který obsahoval závazná stanoviska a vyjádření tohoto odboru v oblasti ochrany zemědělského půdního fondu, lesů, nakládání s odpady, ochrany ovzduší, přírody a krajiny, dále z hlediska myslivosti a posuzování vlivů na životní prostředí. Pro řízení před soudem je podstatné nesouhlasné závazné stanovisko orgánu ochrany přírody podle zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny (dále jen „zákon o ochraně přírody“). Orgán ochrany přírody I. stupně uvedl, že pozemek, na němž stavba stojí, je určen k travnímu porostu, a výstavba na něm by ohrozila nivu Kunratického potoka, která je významným krajinným prvkem. Konkrétně by došlo k oslabení ekologicko-stabilizačních funkcí údolní nivy, respektive prvku R3/43 ÚSES. Orgán ochrany přírody upozornil, že podle přílohy č. 1 oddílu 9 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 32/1999 Sb. hl. m. Prahy, o závazné části územního plánu sídelního útvaru hl. m. Prahy (dále jen „územní plán“) je umístování staveb v systému ÚSES omezeno jen na příčné přechody inženýrských a dopravních staveb. Zároveň by stavbou byla narušena estetická a přírodní hodnota krajiny.

Úřad městské části Praha 4, odbor stavební (zde vodoprávní úřad) vydal ke stavbě dne 3. 10. 2011 nesouhlasné nezávazné stanovisko č. j. P4/099671/11/OST/IVAL, podle zákona č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (dále jen „vodní zákon“). Uvedl, že stavba se nachází v aktivní zóně záplavového území, v níž se dle § 67 vodního zákona nesmí umisťovat, povolovat ani provádět žádné stavby s výjimkami tam uvedenými.

Rozhodnutím Úřadu městské části Praha 4, odboru stavebního (jako stavebního úřadu) ze dne 2. 4. 2012, č. j. P4/021729/12/OST/KSOT, byla žádost o dodatečné povolení stavby zamítnuta. Na základě rekapitulace vyjádření dotčených orgánů a především výše uvedených závazných stanovisek správní orgán I. stupně dospěl k závěru, že stavba byla provedena na místě, kde to právní předpisy nedovolují, a proto žádost o její dodatečné povolení zamítl.

Proti prvostupňovému rozhodnutí žalobce brojil odvoláním, v němž zpochybňoval zamítavá závazná stanoviska orgánu ochrany přírody a vodoprávního úřadu. Žalovaný proto postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu vyzval nadřízené dotčené orgány, aby závazná stanoviska přezkoumaly.

Ministerstvo životního prostředí potvrdilo závazné stanovisko orgánu ochrany přírody svým závazným stanoviskem ze dne 20. 6. 2013, č. j. 2215/500/12, 92217/ENV/12. Ministerstvo uvedlo, že dle územně analytických podkladů Hlavního města Prahy zasahuje stavba do oblasti krajinného rázu Kunratické sníženiny, jejíž dominantou je údolní niva. Povolovaná stavba má čtyři výškové stupně a pod úrovní terénu garáž; obsahuje sezónní restauraci i bytovou jednotku. Údolní niva se zachovala i přes stavební úpravy koryta potoka; jedná se o nenahraditelnou oblast, kde se často mění přírodní podmínky v závislosti na ročním období a kde se nachází rostlinné společenstvo, jež je pro tuto oblast typické. Zásah do krajinného rázu by byl v rozporu s § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody. Stejně tak nelze připustit zásah do významného krajinného prvku, který by byl v rozporu s § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody. Stejně tak platí, že stavba by narušila přirozený biokoridor, který se na místě zachoval a chování místních živočichů.

Magistrát hlavního města Prahy, odbor životního prostředí jako vodoprávní úřad přezkoumal závazné stanovisko podle vodního zákona a potvrdil jej svým závazným stanoviskem ze dne 26. 3. 2013, č. j. S-MHMP-1395552/2012/OZP-V-921/Bor. Vycházel přitom z aktu Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 5. 11. 2008, č. j. S-MHMP 449253/2008/OOP/II/Ku., jehož výrokem II byla dle ustanovení § 66 odst. 2 vodního zákona vymezena aktivní zóna záplavového území Kunratického potoka, a to odkazem na grafické přílohy. Součástí spisu vodoprávního úřadu je grafická příloha v elektronické podobě a výkres, z něhož vyplývá, že celý pozemek parc. č. ..., na němž se nachází stavba, je v aktivní zóně záplavového území. Vodoprávní úřad v potvrzujícím závazném stanovisku konstatoval, že umístění stavby v aktivní zóně záplavového území je v rozporu s § 67 vodního zákona, a proto ji nelze dodatečně povolit.

Rozhodnutím žalovaného ze dne 15. 1. 2014, č. j. MHMP 58897/2014 bylo žalobcovo odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně zamítnuto. Žalovaný

zrekapituloval obsah závazných stanovisek vydaných v rámci odvolacího řízení a uzavřel, že stavba je v rozporu s vodním zákonem, zákonem o ochraně přírody i územním plánem hlavního města, a proto ji nelze dodatečně povolit.

Nad rámec správního řízení ze správních spisů vyplývá, že Magistrát hlavního města Prahy, odbor životního prostředí (jako vodoprávní úřad) přípisem ze dne 15. 1. 2014, č. j. S-MHMP-1395552/2012/OZP-V-585/2013/Bor, žalobce informoval, že neshledal důvody k zahájení přezkumného řízení týkajícího se závazného stanoviska vydaného v odvolacím řízení. Ani Ministerstvo životního prostředí neshledalo důvod k přezkoumání svého závazného stanoviska, o čemž žalobce zpraveno sdělením ze dne 9. 10. 2013, č. j. 1680/500/13, 51737/ENV/13.

Městský soud v Praze napadené rozhodnutí v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal v rozsahu žalobních bodů, přičemž podle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který zde byl v době rozhodování správního orgánu.

Nejprve soud upozorňuje, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě dvou negativních závazných stanovisek, jimiž je žalovaný i správní orgán I. stupně vázán. Podle § 149 odst. 3 správního řádu platí, že pokud bylo v průběhu řízení vydáno závazné stanovisko, které znemožňuje žádosti vyhovět, neprovádí správní orgán další dokazování a žádost zamítne. Z toho vyplývá, že aby byl žalobce úspěšný, musel by prokázat, že zamítavá závazná stanoviska orgánu ochrany přírody i vodoprávního úřadu byla vadná nebo nezákonná.

Žalobce namítal, že odvolací řízení trpělo vadou, neboť nebylo jasné, které části souhrnných stanovisek vydaných v rámci prvostupňového řízení potvrdily dotčené orgány svými závaznými stanovisky v řízení o odvolání. Této námitce však nelze přisvědčit. V prvním stupni jak Magistrát hlavního města Prahy, tak Úřad městské části Praha 4 plnily více rolí podle zvláštních zákonů zároveň. Vydaly tedy souhrnné akty, v nichž ovšem zcela jednoznačně vymezily, které jejich části jsou pouze vyjádření, a které jsou závaznými stanovisky podle § 149 správního řádu. Bylo též zcela jasné vymezeno, podle kterého zákona je příslušné vyjádření či závazné stanovisko vydáno.

V odvolání však žalobce zcela přirozeně napadl pouze dvě zamítavá závazná stanoviska orgánu ochrany přírody a vodoprávního úřadu, která vždy tvořila část souhrnných stanovisek vydaných v prvním stupni. Žalovaný postupoval zcela správně, pokud věc postoupil k vyřízení nadřízenému orgánu ochrany přírody (Ministerstvu životního prostředí) a vodoprávnímu úřadu (Magistrátu hlavního města Prahy), které se zabývaly pouze vymezenými částmi souhrnných stanovisek. To ostatně jednoznačně vyplývá z textu potvrzujících závazných stanovisek vydaných v rámci odvolacího řízení, a proto tato závazná stanoviska nelze považovat za neurčitá ani zmatečná.

Žalobce se mylí, pokud tvrdí, že souhlas s odnětím pozemku ze zemědělského půdního fondu má automaticky vést k vydání souhlasného závazného stanoviska orgánem ochrany přírody. Účelem souhlasu s odnětím pozemku ze zemědělského půdního fondu podle § 9 zákona č. 334/1992 Sb., o ochraně zemědělského půdního fondu, je toliko ochrana půdy jako přírodního zdroje a prvku životního prostředí. Na druhé straně orgán ochrany přírody, který vydává závazné stanovisko v souladu se zákonem o ochraně

přírody, posuzuje soulad stavby se zájmy obecné ochrany přírody; nesleduje tedy jen zájem na zachování půdního fondu, nýbrž také chrání další složky životního prostředí, a to především rostlinstvo, živočišstvo a významné krajinné prvky. Je pravdou, že funkci obou těchto orgánů může vykonávat organizačně tentýž úřad, avšak to neznamená, že musí v obou rolích dospět k totožným závěrům. Může totiž nastat situace, kdy je stavba v rozporu se zájmy ochrany přírody, ale nikoliv v rozporu se zájmy ochrany půdního fondu.

Nelze přisvědčit ani námitce žalobce, že žalovaný rozhodl ve věci ještě předtím, než mu bylo známo, jak bude posouzen podnět žalobce na přezkum obou závazných stanovisek vydaných v odvolacím řízení. Pro žalovaného bylo rozhodující, jak dotčené orgány rozhodly postupem podle § 149 odst. 4 správního řádu. Pokud následně žalobce podával podněty k přezkumnému řízení vůči těmto závazným stanoviskům, nejednalo se o překážku odvolacího řízení. Pokud by žalovaný žalobcovu odvolání zamítl a následně by závazná stanoviska, na základě nichž se tak stalo, byla zrušena či změněna v přezkumném řízení, jednalo by se o důvod obnovy řízení o dodatečném povolení stavby dle § 149 odst. 6 správního řádu, a žalobcova procesní práva by tedy byla zachována. Soud tedy neposuzoval, zda žalovaný ke dni vydání napadeného rozhodnutí věděl o tom, že přezkum závazných stanovisek zahájen nebude, neboť se jedná o okolnost irelevantní.

Závazná stanoviska orgánů ochrany přírody (Magistrátu hlavního města Prahy v prvním stupni a Ministerstva životního prostředí ve druhém stupni) jsou postavena na závěru, že stavba narušuje chráněný krajinný prvek a krajinný ráz území.

Podle § 3 odst. 1 písm. b) zákona o ochraně přírody a krajiny jsou významným krajinným prvkem „lesy, rašeliniště, vodní toky, rybníky, jezera, údolní nivy“, pokud se jedná o ekologicky, geomorfologicky nebo esteticky hodnotnou část krajiny, která utváří její typický vzhled nebo přispívá k udržení její stability. Podle § 4 odst. 2 zákona o ochraně přírody nelze významné krajinné prvky ničit nebo do nich zasahovat způsobem, který je ohrožuje.

Ustanovení § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody stanoví následující: „Krajinný ráz, kterým je zejména přírodní, kulturní a historická charakteristika určitého místa či oblasti, je chráněn před činností snižující jeho estetickou a přírodní hodnotu. Zásahy do krajinného rázu, zejména umísťování a povolování staveb, mohou být prováděny pouze s ohledem na zachování významných krajinných prvků, zvláště chráněných území, kulturních dominant krajiny, harmonické měřítko a vztahy v krajině.“

Podle § 3 odst. 1 písm. a) zákona o ochraně přírody je „územní systém ekologické stability krajiny vzájemně propojený soubor přirozených i pozměněných, avšak přírodě blízkých ekosystémů, které udržují přírodní rovnováhu“.

Oddíl 9 odst. 2 a 3 přílohy č. 1 závazné části územního plánu hlavního města Prahy stanoví, že plochy ÚSES mohou být využívány pouze jako plochy zeleně a vodní plochy; umísťování staveb na těchto plochách je omezeno na „příčné přechody inženýrských a dopravních staveb“. Jiné stavby jsou přípustné jen výjimečně, a to za podmínky zachování minimálních prostorových parametrů a nevytvoření migrační bariéry pro organismy.

Z výkresu č. 19 grafické části územního plánu hlavního města vyplývá, že pozemek parc. č. ... v k. ú. K. se nachází v území označeném jako „R3 regionální biokoridor – funkční“.

Podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona lze dodatečně povolit jen takovou stavbu, která není umístěna v rozporu s územně plánovací dokumentací.

Žalobce tvrdil, že koryto Kunratického potoka, které protéká vedle sporného pozemku, bylo stavebně upraveno, čímž své původní funkce ztratilo. Již ve správním řízení předložil celou řadu dokladů, z nichž vyplývá, že v roce 1992 byly stavební úpravy koryta zkolaudovány. Ministerstvo životního prostředí však ve svém závazném stanovisku jednoznačně uvedlo, že ačkoliv koryto v minulosti stavebně upravováno bylo, do značné míry se zachovala niva potoka a s ní spojený ekosystém. Závazné stanovisko poukazuje mimo jiné na skutečnost, že funkce pozemku je travní porost, který se zde prokazatelně před provedením sporné stavby nacházel.

Proti těmto závěrům Ministerstva se žalobce vymezil jen v rovině tvrzení, neboť uvedl, že niva potoka již zcela zmizela a s ní i původní ekosystém. Toto své tvrzení však žádným způsobem neprokázal. Pouhá skutečnost, že byly prokázány stavební úpravy koryta na přelomu osmdesátých a devadesátých let minulého století, v žádném případě neprokazuje, že se krajinný ráz, respektive významný krajinný prvek nezachoval. Právě naopak, orgány ochrany přírody jednoznačně vycházely z podkladů pořízených po roce 1992, a to včetně ÚSES, který, jak upozornil sám žalobce, byl původně sestaven z údajů shromážděných v roce 1997. Aby tedy žalobcova argumentace obstála, muselo by ke změně charakteru území dojít později, což ovšem prokázáno nebylo.

Pro posouzení, v jakém stavu je dané území z hlediska krajinného rázu, není podstatný odborný posudek předložený žalobcem, neboť ten se týká pouze hydrologických poměrů, tedy samotného vodního toku. Zpracovatel posudku je ostatně autorizovaným inženýrem pro vodohospodářské stavby, a tedy nedisponuje odborností, která mu umožňuje posuzovat změny v krajinném rázu a ekosystému kolem potoka. Skutečnost, že se změnily průtokové, případně záplavové poměry v území, sama o sobě neznámá, že se nezachoval ekosystém kolem potoka. Žádné jiné relevantní důkazy však žalobce nepředložil.

Lze tedy uzavřít, že závěry Ministerstva životního prostředí jako orgánu ochrany přírody nebyly žalobcem úspěšně zpochybněny. Soud proto vycházel z toho, že se na pozemku povolované stavby nachází významný krajinný prvek – niva Kunratického potoka, jehož podstatnou součástí je zeleň. Soud se ztotožňuje s orgány ochrany přírody, že povolovaná stavba má takové parametry, které znamenají podstatný zásah do tohoto významného krajinného prvku, respektive krajinného rázu území, neboť se jedná o vícepatrovou multifunkční stavbu s garáží. Proto by dodatečné povolení stavby bylo v rozporu s § 4 odst. 2 a § 12 odst. 1 zákona o ochraně přírody.

Zároveň stavba nemůže být povolena pro rozpor s územním plánem hlavního města Prahy. Jak vyplývá z výše citovaných ustanovení textové části územního plánu, v územích, která jsou zahrnuta do ÚSES, lze stavby připustit jen výjimečně a s omezenými rozměry. Žalobcův pozemek do ÚSES územním plánem zahrnut je, a to v rámci

funkčního biokoridoru. Žalobce sice v obecné rovině zpochybnil aktuálnost územního plánu a obsáhle odůvodnil, proč jsou dle jeho názoru údaje v ÚSES nedostatečně aktualizovány, opět však nebyl schopen konkrétně prokázat, že se v daném území biokoridor již nenachází.

Navíc platí, že soud by v řízení o žalobě proti rozhodnutí ani nemohl posuzovat zákonnost ÚSES jako součásti územního plánu. Ačkoliv byl územní plán vydán formou obecně závazné vyhlášky, považuje se podle § 188 odst. 4 stavebního zákona za opatření obecné povahy a jako takový je též přezkoumatelný (srov. nález Ústavního soudu ze dne 19. 11. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 14/07). Žalobce mohl dle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. spolu s nyní projednávanou žalobou podat akcesorický návrh na zrušení té části územního plánu, která stanoví, že je jeho pozemek součástí ÚSES jako funkční biokoridor, a to bez ohledu na dobu, která uplynula od účinnosti územního plánu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 9. 2016, č. j. 5 As 194/2014-36, č. 3470/2016 Sb. NSS). Žalobce však územní plán nenapadl a v současné době již ani napadnout nemůže, neboť tříletá lhůta pro podání návrhu na abstraktní přezkum podle § 101b odst. 1 s. ř. s. již uplynula, a akcesorický návrh k žalobě proti rozhodnutí bylo možné podat jen do uplynutí lhůty k jejímu podání. Proto soud musí z platného územního plánu v tomto řízení vycházet.

Je tedy nutno se ztotožnit s názorem žalovaného a orgánů ochrany přírody, že stavba odporuje územnímu plánu hlavního města Prahy, a proto ji dle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona povolit nelze. Na tom nic nemění ani skutečnost, že se pozemek, na němž se stavba nachází, nalézá v území označeném územním plánem jako městská a krajinná zeleň, kde lze výjimečně povolit zřízení zahradní restaurace. Za prvé platí, že charakteristika území jako funkčního biokoridoru dle ÚSES a související omezení mají přednost před obecnými ustanoveními o městské a krajinné zeleni. Navíc na základě skutečnosti, že dle územního plánu lze zahradní restauraci v území výjimečně povolit, rozhodně žalobci nevzniká nárok na její povolení. Nadto nelze přehlédnout, že stavba, o níž se jedná v nyní projednávané věci, plní též funkci bytu, přičemž obytný prostor dle podkladů ve správním spisu výrazně převyšuje prostor sloužící jako restaurace.

Dále se soud zabýval žalobními námitkami směřujícími proti závazným stanoviskům vodoprávních úřadů, které dospěly k závěru, že se pozemek nachází v aktivní zóně záplavového území.

Podle § 66 odst. 2 vodního zákona „[v] zastavěných územích, v zastavitelných plochách podle územně plánovací dokumentace, případně podle potřeby v dalších územích, vymezí vodoprávní úřad na návrh správce vodního toku aktivní zónu záplavového území podle nebezpečnosti povodňových průtoků“.

Podle § 67 odst. 1 vodního zákona se v aktivní zóně záplavového území nesmí umísťovat, povolovat ani provádět stavby kromě nutných vodních děl, infrastrukturních staveb a chmelnic.

Žalobce neučinil sporným, že pozemek, na němž se stavba nachází, je v aktivní zóně záplavového území, jak byla vymezena v aktu Magistrátu hlavního města Prahy, odboru ochrany prostředí ze dne 5. 11. 2008, č. j. S-MHMP 449253/2008/OOP/II/Ku.

Tvrdil však, že v současné době se již vodohospodářské poměry v území změnilly, k čemuž předložil jako důkaz odborný posudek, který nechal zpracovat.

V řízení o žalobě proti rozhodnutí však stanovení aktivní zóny záplavového území zpochybnit nelze, neboť se jedná o opatření obecné povahy. Podle § 66 odst. 7 vodního zákona ve znění od 1. 8. 2010 ve spojení s přechodným ustanovením čl. II bodu 3 zákona č. 150/2010 Sb., kterým se mění zákon č. 254/2001 Sb., o vodách a o změně některých zákonů (vodní zákon), ve znění pozdějších předpisů, a zákon č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů, se totiž i na dříve stanovené záplavové zóny hledí jako na opatření obecné povahy. Navíc platí, že ačkoliv před novelou vodního zákona účinnou od 1. 8. 2010 nebyl akt vymezení záplavového území výslovně označen za opatření obecné povahy, jednalo se o opatření obecné povahy v materiálním smyslu, neboť se týkal konkrétně vymezeného předmětu, ale měl neurčitý, abstraktní okruh adresátů (k posuzování neoznačených aktů jako opatření obecné povahy srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 1. 2009, č. j. 2 Ao 3/2008-100, č. 1794/2009 Sb. NSS)

Platí tedy, že pokud je dle názoru žalobce vymezení aktivní zóny záplavové oblasti chybné, měl její stanovení napadnout návrhem na zrušení opatření obecné povahy podle § 101a odst. 1 věty druhé s. ř. s. spolu s nyní projednávanou žalobou proti rozhodnutí (srov. výše citovanou judikaturu). I v tomto případě však platí, že žalobce návrh na zrušení opatření obecné povahy nepodal a současnosti již ani podat nemůže, neboť tříletá lhůta pro abstraktní přezkum podle § 101b odst. 1 s. ř. s. uplynula již dne 5. 11. 2011 a návrh na konkrétní přezkum bylo možno podat jen do uplynutí lhůty k podání žaloby proti rozhodnutí. Proto je soud povinen ze stanovení aktivní zóny záplavové oblasti jako platného opatření obecné povahy vycházet.

Nelze potom dospět k jinému závěru, než že vodoprávní úřady nepochybily, když vydaly negativní závazná stanoviska pro rozpor posuzované stavby s § 67 odst. 1 vodního zákona. Stavba se nachází ve stanovené aktivní zóně záplavové oblasti a nejedná se o jednu ze staveb, kterou je možno na takovém území povolit.

Na základě výše uvedeného nemohl stavební úřad postupovat jinak, než žalobcovu žádost o dodatečné povolení stavby zamítnout. Jednak se podle § 149 odst. 3 správního řádu opíral o zamítavá závazná stanoviska dotčených orgánů, která se žalobci nepodařilo účinně zpochybnit, a jednak podle § 129 odst. 3 písm. a) stavebního zákona nelze dodatečně povolit stavbu, která je v rozporu se závaznou územně plánovací dokumentací.

Další žalobní námitky jsou již v tomto kontextu zjevně nedůvodné. Skutečnost, že s výstavbou v daném území v minulosti souhlasilo zastupitelstvo městské části Praha-K., je zcela irelevantní, neboť zastupitelstvo městské části nemá v rámci dodatečného povolování stavby žádnou pravomoc. Taktéž je zcela nerozhodné, že žalobce získal souhlasná stanoviska jiných dotčených orgánů, neboť k úspěchu v řízení o dodatečném povolení stavby je třeba, aby souhlasné závazné stanovisko vydaly *všechny* dotčené orgány, k čemuž nedošlo. Nelze ani tvrdit, že v žalobci mohlo být vyvoláno legitimní očekávání tím, že pozemek parc. č. 246/6 byl vydělen z větší parcely, již byl předtím součástí. Rozhodující je, že se nikdy nejednalo o parcelu určenou k výstavbě. Žalobci naopak muselo být z územního plánu zcela zřejmé, že pozemek je určen k plnění funkce zeleně.

Zcela nekonkrétní je též žalobní námitka, že na okolních pozemcích byla výstavba povolena. Žalobce nepoukázal na žádné konkrétní stavby srovnatelné s tou jeho, které by byly v daném území povoleny, a proto soud nemohl tuto námitku posoudit. Platí též, že i kdyby byla prokázána předchozí správní praxe, kterou by byly v daném území povolovány stavby v rozporu s právními předpisy, nemohl by se žalobce dovolávat legitimního očekávání, že i v jeho případě bude postupováno nezákonně (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 2. 2010, č. j. 6 Ads 88/2006-159, č. 2059/2010 Sb. NSS).

Z výše uvedeného vyplývá, že žádný z uplatněných žalobních bodů nebyl důvodný, a proto soud žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o nákladech řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle něž má právo na náhradu nákladů ten účastník, který byl v řízení úspěšný. Právo na náhradu nákladů řízení nemá žádný z účastníků, neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 18. října 2017

JUDr. Ing. Viera Horčicová v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení: L. H.